

KAINA:

Metams 5 rb., pusme-
čiui 2 rb. 60 kap., 3
mėnesiams 1 rb. 30 kp.
1 mėnesiui 45 kap.

Skiriam numeris 5 kap.

M. II.

Lietuvių Balsas

Balandžio 30d. 1916 m.

Redakcijos ir Administracijos adresas: PETRAPILIS, Baskov per. № 29,
Tel. 652-02.

Redakcijos sekretorius L. Noreika priima kasdien, be sekmadienių, nuo 12—2 val. dieną.

SKELBIMAI:

Petito eilė (4 skiltys)
prieš tekstą 60 kap.,
po teksto 30 kap.,
Darbo ieškantiems:
eilė 10 kap.

Giminių ieškantiems
eilė po teksto 10 kap.

№ 33 (62)

1916 METŲ

KARO PASKOLA

**Juo daugiau šovinių, juo mažiau žmonių
aukų, juo veikiau galutinai nugalėsime prieši-
ninką. Atminkite tatai visi ir palengvinkite
valstybei uždavinį—duoti armijai visa, ko jai
reikalinga.**

Atliekamus pinigus dėkit karo paskolai.

**Taip darydami, pasielgsite kuoatsargiausiai ir suvartosite pinigų
kuopelnėgiausiai.**

PARAŠAI PASKOLAI PRIIMAMI

lig gegužės 13 d., ja baigiant,

Valstybės Bankos Kontorose ir Skyriuose, Išdo Kasose (nuolatinėse ir karo laukų), Valstybės Taupomosiose Kasose, Mažojo Kredito Įstai-
gose, Privatinėse Komercijos Bankose, Miestų Visuomenės Bankose ir Savitarpinio Kredito Draugijose.

Petrapilyje Kasos paskolos parašams imti atdaros ne tik darbo dienomis, bet ir šventadieniais, išskyrus gegužės 6 d.; kint:

Valstybės Banko Kontoroje, Gubernijos ir Vyriansioje Išdo Kasose nuo 11 val. lig 2 val.

Taupopomojoje Kasoje ir jos Skyriuose nuo 10 val. ryt. lig 8 val. vakaro.

Kas negali įsigyti karo paskolos obligacijų penkias dešimtis rublių brangio, tas tegu

Dalyvauja karo paskolos

pasirašyme įnešdamas

9 rublius 50 kapeikų

į savo įdėlius kredito ir skolinimo-taupymo draugijose.

Draugijos, 1916 m. kovo 26 d. Finansų Ministerio patvirtintomis taisyklėmis, išduoda įdėlių bilietus, kuriais 1926 metais kovo 1 dieną apsiima išmokėti

15 rublių 50 kapeikų.

Iš susidariusių sumų draugijos privalo įsigyti 5½% Valstybės karo paskolos obligacijų, kurios bus laikomos Valstybės Bankoje apsaugoti su-
neštiesiems draugijoje įdėjams.

5-ųjų įdėlių bilietų savininkas kiekvienoje valandoje gali gauti penkias dešimtis rublių brangio obligaciją.

Teatre A. S. SUVORINO (Mažasis teatras) ФОНТАНКА 65.

Gegužės 8 d.

SPEKTAKLIS

Gegužės 8 d.

Petrapilio Lietuvių Dramos Muzikos kuopos rengiamas.

Vaidins V veiksmų tragedija A. Asniko

„KEISTUTIS“

Pradžią 1 v. dieną.

Režisuoja K. Glinskis.

Plati libreto rusiškai ir lietuviškai (veikalo turinys).

Dalis pelno skiriama pradedamųjų mokyklų naudai laikomų Možturčių draugijos.

Bilietai nuo 5 r. iki 25 k., ložos nuo 15 r. iki 10 r. 5 vietos.

Kur galima gauti bilietų paskelbta afišose.

„Vilijos“ Fabrikai

Tuojaus reikalingas braižytojas.

KREIPTIES ADRESU: Smolenskas, Vitebskoje sose, 132, 584—1.

Petrapilis, balandžio 30 d.

Prieš dešimt metų išaušęs gražus saulėtas balandžio 27 dienos rytas skaisčia šviesa nušvietė naujo Rusijos gyvenimo rytą, rytą, jau rodės, įvykusios liuosybės, visų lygybės.

Visų Rusijos demokratinių sluoksnių troškimai, įsisiūbavę 1905 metais didele visuotinio sujudimo banga jau buvo didumą apimę kada 1906 metų pavasarį balandžio 27 d. išplaukė daugumos trokštasis ir su išsilgimu laukė žmonių atstovybės laivas, kuris jau, rodės, turėjo gerai išvežti visuomenę par visas buvusios audros liekanas ir vesti ją jau be pavoja tolyn į skaisčią ateitį anos audros pralaužtu plačiu šviesiu keliu.

Kiek atsiminimų atbunda galvoje ir ypatingo jausmo širdyje, gada prisimeni Pirmąją Dumą ir jos trumpą, bet garbingą ir turiningą gyvenimą. Susirinko iš visų kraštų, iš visų šalių geriausieji žmonės, visuomenės viltis, jos rinktiniai ir tautų atstovai, susiejo suvažiavo—statyti naujo gyvenimo rūmų, liuosos, gražaus, ant senojo režymo griuvėsiu, režymo tamsybės, nuožiūros, priespaudos. Šit visi prispaustieji, lėtisiai išties savo sukumpusią nugarą, iškels galvą, taps sau žmonėmis, tikrais šalies piliečiais. Dabar nebe kiti svaidys jais, spręs jų likimą, bet jie patys, jų išrinktieji atstovai. Jie atsitys su prispaudėjais už senas ir ilgas kančias, vargas.

Petras Kriaučiūnas,
kaip Marijampolės gimnazijos lietuvių kalbos mokytojas

(Atminimai).

P. Kriaučiūnas nors ir nežinomas visuomenei kaip rašytojas, tačiau, būdamas tautos dvasios žadintojas, nemaža yra padaręs Lietuvai gera. Ypač atmintinai yra man pirmieji jo mokytojavimo metai Marijampolės gimnazijoje.

Kada jis buvo atkeltas Marijampolės gimnazijon, tikrai neatsimenu, bet tikrai žinau, kad 1882 m. jis mokė graikų kalbos 4 klasę, kurioje tuomet ir aš mokiausi. 1883 m. jis buvo taip pat mokytoju lietuvių kalbos.

Jo įtaka mokiniams lietuviams, kiek atsimenu, buvo taip didelė, kad neapsiriksiu prilyginęs jį prie mūsų atgimimo apaštalių. Berods tais metais pasirodė ir „Ausra“, bet viena „Ausra“ toli gražu nebūtų galėjusi tokių stebuklų daryti, jei nebūtų jai padėjęs gyvas, karštas žodis, gyvas pavyzdys, jei nebūtų buvę kas tą „Ausrą“ ir jos idėją platina gina nuo

Pirmoji Duma ir praminta žmonių rūstybės Duma.

Dešimtis metų — neilgas tarpas valstybės gyvenime, bet per tą dešimtį metų Rusijos atstovybė kokią ilgą kelią nuėjo, kiek visa ko patyrė, kiek smūgių, skaudžių didelių smūgių.

Žmonių atstovybės teisės per tą dešimtį metų ne augo, ne plėtojosi, bet, priešingai, susitraukė sumažėjo. Buvo valandų, kada rodės, jog naujai įdiegtasis medis visai sunyks nudžius. Bet ne! Kaip kaitrią vasarą, užėjus didelei džiūvai, augmuo vis giliau leidžia šaknis, vis stipriau kabinasi į žemę, taip žmonių atstovybės idėja, kad ir aplažytomis šakomis ir pasvirusia galva, vis giliau leido šoknis žmonėse, visuomenėje, ir jau tiek jas giliai įleido, kad to naujo augmens nebeišrausi. Ateis patogi valanda, atsimainys oras, ir medis, turėdamas stiprias šaknis, greitai atsigaus, sužaliuos, išsiplėtos ir augs, augs greitai, stiprus, didelis galingas. Nė audros jo nebeulauš.

Visame tame dešimties metų Rusijos atstovybės gyvenimo lauke Pirmoji Duma, kaip derlus pavasario žalmuo, sukrovęs gražaus žiedo pumpurą, gaivina viltį, kad galų gale išsiskleis ir pražys naujos skaisčios gadynės žiedu.

Ir tikrai, Pirmoji Duma savo pla-

užpuolimų. Žinoma yra, kokios stiprios įtakos turi atskiros žmogaus dvasiai viešpatuojančios pažiūros: kiti seka tomis pažiūromis, visai neįsiti-kinę jų teisingumu, jau vien dėl to, kad taip mano dauguma—ir jau dėl to reikią tomis pažiūromis sekti.

O viešpatuojančios tuo metu buvo pažiūros lenkų į Lietuvą ir jos reikalus, Lietuvos idealais buvo lenkų idealai, idealai unijos, Lietuvos inkorporacija, tarnauti Lenkams buvo vis viena, kaip tarnauti Lietuvai... Lietuvos inteligentija kalbėjo lenkiškai, skaitė lenkiškai, mąstė lenkiškai, jautė lenkiškai.

Tokia atmosfera buvo apgulusi ir jaunuomenę, gimnazijos mokinius. Atsimenu, dar man esant 1-ojoje klasėje (apie 1879 m.), tarp draugų jau buvo apsiireiškęs troškimas vadintis, pvz., Žukovskiu, o ne Vabalu. Būdamas 4-je klasėje (1882 m.) aš jau buvau pramokęs šiek tiek lenkiškai kalbėti, skaičiau lenkiškas knygas ir stropiai mokiausi lenkų kalbos gramatikos.

P. Kriaučiūnas drąsiai stojo prieš tą srovę, stojo vienas prieš visus. Tai pirmutinis jo nuopelnas. Nors ir

čiuose sumanymuose, kaip to žiedo pumpure, buvo sukrovusi visų liuosybių, teisų ir lygybių, visų didžiųjų reformų užmazgas, kurių mes ir ligšiol tebelaukiame. Pažvelkime į adresą, kurį Pirmoji Duma iteikė Carui, atsakydama į sosto kalbą, ten rasime visų laukiamųjų ir pageidaujamųjų didžiųjų reformų dėsnius. Adrese rasime tokių punktų: — visuotinę rinkimų teisę, atsakomąją ministeriją, kuria pasitiki Dumos dauguma; nepaprastųjų stovyčių panaikinimą; Val. Tarybos sąstato ir jo igaliojimų sienos pakeitimą; aiškius įstatymus — neliečiambės, sąžinės laisvės, žodžio, spaudos, sąjungų, susirinkimų streikų laisvės; visų piliečių teisų sulyginimą, panaikinus visus suvaržymus dėl luomo, tautybės, tykybos, lyties; mirties bausmės panaikinimą; bežemių ir mažžemių aprūpinimą žeme, sunaudojus išdo, udielų, kabineto, vienių, bažnyčių žemės ir varu išpirkus privatinės didelių dvarų žemes; valstiečių teisų sulyginimą su kitų luomų teisėmis; samdininkų darbo apsaugojimą, leidus darbininkams liuosai organizuotis ir patiems savimi rūpintis; žmonių švietimo platinimą; teisingą mokesnių paskirstymą; vietinio valdymo ir valdymo sutvarkymą, pašaukus dalyvauti visus gyventojus, visuotinių rinkimų pamatais; atskirų tautų raiklų patenkini- mą; visuotinę politikos nusikaltėlių amnistiją.

Pirmoji Duma buvo sustačiusi tokią darbų programą. Visų reformų ir naujų įstatymų sumanymus turėjo patiekti vyriausybė. Duma ilgai laukė. Nesulaukdamą pati emė rūpintis reformomis ir savo iniciatyva taisyti jų sumanymus. Tikrai gegužės 13 d. žmonių švietimo ministeris padavė V. Dumai sumanymą steigti privatinis kursus, įtaisyti oranžeriją ir skalbyklą prie Dorpatio universiteto.

Vietoje laukiamų didelių atmainų vyriausybė tiek teistengė patiekti. Tą pačią gegužės 13 d. vyriausybė paskelbė savo deklaraciją, kurioje išdėstė savo būsimą ir darbų reformų sumanymų. Aiškiai pasirodė, koks didelis skirtas, geriau sakant, koks priešingumas yra Val. Dumos ir vyriausybės uždavinių supratimo. Taikos darbo vyriausybės su Duma nebegalima buvo laukti. Ir pasigirdo Dumoje šauksmas vyriausybei: „atsistatydinkite!“

Ir juo toliau, juo priešingumas darėsi didesnis. Pagaliau, 1906 m. liepos 9 d. Pirmoji Valstybės Duma buvo paleista. 1907 metų pavasarį susirinko Antroji Duma, dar kairesnė, negu pirmoji. Ir jos gyvenimas buvo neilgas. Birželio 3 d. ir ji buvo paleista, bet jau ne taip, kaip Pirmoji: ją paleidžiant buvo paskelbta nauja rinkimų tvarka. Rinkimų teisės buvo žymiai susiaurintos. Senieji įstatymai buvo gana patūs; jais galėjo liuosai naudotis platūs demokratiniai sluoksniai—darbininkai ir valstiečiai.

Naujieji rinkimų įstatymai, įvesti

pirmiau mes mokėmės lietuvių kalbos, bet tas mokslas mažą tepaliko mums įspūdžio. Lietuvių kalbos mokytoju buvo tada pradedamosios mokyklos mokytojas Arminas, kuris kartas po karto paskaitydavo mums savo vertimų Krilovo pasakų.

Pradėjus mokyti mus lietuvių kalbos Kriaučiūnui, prasidėjo ir mūsų atgijimas: mūsų užuojauta pradėjo krypti lietuvių pusėn, o podraug keitėsi ir pažiūros. Nors lietuvių kalbos mokymas buvo varžomas, ne tik turinys, bet ir forma, tačiau P. Kriaučiūnui sąžinė neleido eiti rodomuoju keliu: jo pamokos tai buvo giesmės senovės Lietuvos galybės, didybės, grožybės, lietuvių kalbos turtingumo, jos senumo, gražumo ir t. t. Gramatikos mokėmės iš Šleicherio. Atmintinai mokėmės Duonelačio „Metų“. Vartojome lietuvišką alfabetą. Atėjus klasių direktoriui arba inspektoriui, mes rašydavome ant lentos lietuviškus žodžius rusiškais raidėmis.

Tokia P. K. drąsa buvo mokytojų tarpe negirdėtas daiktas ir nemažai mums imponavo. Jau pat pradžioje

priešingai pamatiniams įstatymams, buvo taip sustatyti, kad į Valstybės Dumą patektų kuodaugiausia dvarininkų. Statydama pirmuosius rinkimų įstatymus vyriausybė buvo maniusi atsiremsianti valstiečių, kuriems ir buvo plačiai atidariusi duris į Dumą, bet apsilvusi jais, atsiminė dvarininkus ir susizgribusi birželio 3 d. įstatymą pakreipė jų pusėn.

Ypač pajuto birželio 3 dienos valstybės įstatymų atmainą ne rusų krašto: Lietuva, Lenkai, Kaukazas, Baltijos Pajurio gubernijos. Ten buvo ne tik sumažintos rinkimų teisės apskritai, bet buvo sumažintos tų kraštų ir atstovų skaičius, rinkėjai paskirstyti į kurijas. Pertat, sakysim Lietuvoje, rinkimai pateko ne tik į dvarininkų rankas, bet ir lenkų, nes Lietuvos dvarininkai dauguma dedasi lenkais. Kauno gubernijoje demokratinė dalis, lietuviai valstiečiai ir miestelėnai, kurie yra daugiausia žydai, susidėję kartu, vienu balsu turi daugiau, negu dvarininkai lenkai, ir laikdamies stipriai vienybės, gali atspirti ir net nugalėti. Tuo tarpu Vilniaus gubernijoje valstiečiai ir miestelėnai, net susidėję kartu, mažiau teturi balsų, negu lenkai dvarininkai. Tad Vilniaus gubernijoje rinkimai yra visai lenkų dvarininkų rankose. Net privalomąjį valstiečių atstovą jie renka sau tinkamą žmogų.

Ir tautų klausime, kaip ir kituose, Rusijos žmonių atstovybė per 10 savo gyvenimo metų ne tolyn nužengė, bet pasitraukė atbulą. Ir tautų klausime ir Pirmoji ir Antroji Duma, kurioje buvo susidariusi net atskira autonomistų frakcija, tebešviečia kaip skaistus idealas, kurio įvykdinimo nebebuvo ko laukti iš Trečiosios arba Ketvirtosios Dumos, reakcinės Dumos.

Jaunimo reikalai.

Atsiskyrėm nuo tėvynės ir, atsidūrę svetimose aplinkose, susimaišėm su svetimais žmonėmis. Pasirodžius saviems laikraščiams, atsiradus šelpimo įstaigoms, pradėjom vėl lyg artinties gauties.

Tėvynė, lyg toji žvaigždė, masina vilioja, ir nevienas galis nenorėjęs ten gyventi: mat, vis lyg kas traukė ten „kitur“. Ir laimindavo tėvai sūnų dukrele, važiuojančius svetur laimės ieškoti. Dabar, pagyvenę „ten kitur“, nebeorėtų daugiaus nieko, kad tik galėtų sugrįžti į gimtąjį kraštą, nors reikėtų ten ir vargelis vargti.

Ramina kits kitą, laukdami, kada nusiblaivins vakarai, tuo tarpu taikindamies į naujas gyvenimo sąlygas.

Daug tenka išgirsti balsų apie pabėgėlių gyvenimą. Tik neteko dar išgirsti balso tų, kurie, rodos, pirmi turėjo prabilti, — sodžiaus jaunimo... Veltui ieškodavau kiekviename naujai atspaudintame lapelyje kaimiečių balso naujose nepriprastose aplinkose ir kenčiančių dvasios badą daugiau, negu kiti kas!

tarp mokytojo ir mokinių buvo užmegstos išsitikėjimo ryšis konspiracija.

Bet labiausiai mus interesavo žinios apie lietuvių atgijimą. Jis mums dargi paskaitydavo gautuosius laiškus, kad ten ir ten atsiradęs naujas lietuvių rašytojas arba rašytoja, tas turįs parašęs žodyną, kitas gramatiką, trečias rašas šiaip knygučių žmonėms pasiskaityti. Mūsų vaidintuvė buvo sužadinta, kilo įvairių paveikslų atgyjančios Lietuvos, kuri mums išrodė kaip kokia pasakų karalaitė, grožės, galybės, stebuklų pilna. Paties mūsų mokytojo gyvas žodis karšta kalba, neabejojama Lietuvos meilė ir drąsa žadinte žadino mūsų jausmus, kurtė kurė mūsų širdyse tėvynės meilę.

Ryšiai tarp mus ir mūsų mokytojo neiširdavo nė už gimnazijos sienų. Būdamas gimnazijos knyginku, jis stengėsi aprūpinti mus geromis knygomis apskritai, bet ypač lietuviškomis, ir aš užėdavau pas jį į namus pasiskolinti pasiskaityti knygų arba dargi praplatinti jų tarp

Kad ir labai gaila, bet taip yra. Jaunimas, rodos, lyg ir užmirštas. Kodėl taip yra? Pagalvoję gausime kad ir neaiškų atsakymą, jog jaunimas daugumas patys nerašo, nes nedrįsta ir laukia, kad kas pradėtų. O nesuradę savųjų balso, kurs paragintų, padrasintų, nurodytų gyvenimo keliu, ima krypti, ieškoti savo kelių, tausti.

Kad taip yra, rodo jaunuolių draugavimasis su svetimtaučiais. Tiesa, draugauti su artimu, kad ir svetimu, nėra bloga, bet draugauti lig to, kad net moterybės ryšiais susirišama, tai jau mūsų tautai nėra naudos.

Kad to nebūtų, reikia patiekti tokios gyvenimo sąlygos, kad pasidarytų artimi ryšiai savųjų tarpe. Ši reikalą laikau labai svarbiumi, tad apie jį ir kalbėsiu.

Jaunas tai ne senis—sako priežodis. Seniui, turint šiltą kampelį ir duonos kąsnį, daugiau maža ko ir bereikia. Jaunuoliams toks gyvenimas nepakeliamas. Atsimenu dar Lietuvoje vaidus jaunimo su seniais. Mat, tėvai norėdavo nustatyti vaikams planą, kuriuo šie privalo gyventi. Ir dabar tas skirtumas matyti tarp jaunių ir senių.

Kada komitetai aprūpino šiek tiek pabėgėlius, seniai nurimo, o jaunimas... ūmiu laiku vieni atsidūrė kame vakaruose, kiti „gaivino sielą“ balaganuose, o dar kiti... sunku ir pasakyti. Nevienas, gavęs kokio darbo, metė tėvus ir gimines, išsikėlė kitur gyventi ir taip atsiskyrė ne tik nuo tėvų ir giminių, bet dažnai ir nuo tautiečių. O daugelis jaunimo išbėgo vieni, be vyresniųjų. Visa tat atsiminę suprasime, ant kokio kelio stovi Lietuvos jaunimas.

Baisusis paleistuvybės kirminas suėdė ne vieną mūsų tutos brangų žiedelį, nes pabėgėliai dažniausiai apgyvendinami miestų pakraščiuose pigesniuose butuose, kur ypatingai buna išsiplatinęs ištvirtimas. O rytų miestai tuo visi garsūs.

Lietuvoje nuo ištvirtimo sulaikydavo jauną žmogų ar gėdą, ar baimę, ar geras išauklėjimas, arba pagaliaus bažnyčia, iškeldama dorą visame pasaulyje, kartu ir Lietuvoje. Be to, pačios senovės lietuvių dainos apie mergelę lelijelę, kuriai ant galvelės žalias rutų vainikėlis, švelnino jaunimo jausmus ir nedavė jam tvirtki. Gi čia dabar jaunimas ištremtas pamatė visai ką kita, pamatė tokių scenų, kokių nė sapnuoti nesapnavo, nes didžiuosiuose rytų miestuose viduryje šviesios dienos viešai žmogus siūlo save už pinigų. Jaunas doras vaikinai išsyk nusigąsta, bet ilgai neišsilaikę, kaip gali būti! O ištvirtęs, baisiomis ligomis užsikrėtęs jaunikaitis, pamatęs skaisčių lietuvių veidelį, pasiryžęs yra nuskinti tą žiedą. Neišsisuks nepatyrusi mergaitė iš ištvirtėlio nagų!

Matydami tai, negalime tylėti, nes tai yra baisus kirminas, kuris prisiar-

žmonių. Kartais jis neimdavo nė pinigų už lietuviškas knygas, įgytas dideliu vargu.

Knygučių tuo metu buvo labai maža. Mano tėvas tarp kitko skaitydavo ir gotiškais raidėmis spaudintas knygas, Prūsų lietuvių leidžiamas (pvz. „Apie bites“ Radziuno), taip pat buvo matyti Pasakų. Kokių knygų mes gaudavome pradžioje iš Kriaučiūno, neatsimenu, bet veliaus tarp mokinių galima buvo matyti Miglovaros „Margumynai“, Dagilio „Šiupinys“, ir kt. Kada pateko mūsų rankosna „Ausra“, gerai nebepamenu, tik žinau, kad baigęs 5-ąją klasę per atostogas (1884) turėjau parsivežęs vieną „Ausros“ numerį, kuriame tarp kita ko buvo straipsnis „Apie politinę ekonomiką“, J. Šliupo rašytas. Nors ir ne visa mes galėjome suprasti beskaitydami „Ausrą“, ypač dėl daugybės nesuprantamų žodžių, tačiau tai, ką supratome, darė mums gili įspūdį. Ypač buvome pamėgę patrijotinio turinio eiles, kurias susirinkę dainuodavome. Viena iš mūsų mėgiamųjų dainų buvo: „Ak myli-

tino priešveiko Lietuvos kūno. Ne vienas, laiku neperspėtas arba paliktas be globos, be patarimo, suardys savo gyvenimą iki grabo lentos. Taip, daug ką galime nutylėti, bet prieš šį pavojų, kuris nejučiomis naikina ir čiulpia brangiausias tautos žiedus—jaunimą, tylėti negalima; Turime bendrai visi stoti kovon!

Mano išmanymu, kovai su tvirkimu ir nutautimu neužtenka vien knygos laikraščio, nes daug kas ir skaityti nemoka.

Mūsų dailininkų dainininkų poreiga stoti kovon su lyra rankoje. Tikiuos, daugiau naudos būtų, jeigu šelpimo įstaigos imtų spiesti jaunimą, steigdamos dainininkų ir žaislų mėgėjų kuopas. Specialistų ieškoti nereikia, nes ištikro jų dar nėra. Bet kiekviename mieste ar miestelyje atsirastų tarp pabėgėlių, mokančių žaisti, nuvokiančių gaidas ir galinčių ir kitus pamokyti žaisti, dainuoti. Jeigu ir tokių neatsirastų, tai jaunimas pats gali sustojas padainuoti, nes juk dainuodavo Lietuvos sodžiuose be jokių ypatingų mokytojų ir vedėjų.

Niekas taip neveikia į jauną širdį, negali taip meiliai prakalbėti, kaip daina. Tad tekalba mūsų protėvių jausmo pagimdyta melodijų į jaunimą sielą!

Maža to. Taisant jaunimo savybės vakarėlius sueigėles, gera deklamuoti, ypač žaidimų pertrūkiais. Dar geriau, kad greta dainų, žaidimų, deklamacijų jaunimas pats išmoktų šį tą suvaidinti. Kiekvienas, kuris šį bei tą moka, tedalinasi savo žiniomis su kitais!

Dainos, žaidimai, deklamacijos, vaidinimai žadins ir kels jaunimo širdyse šventą tėvynės meilės jausmą, ir nebus ten vietos ištvirtimo sėklai!

Dar viena. Pas mus taisoma vakarai paprastai išsirenkus tinkamus žmones, gi kitiems skiriama vieta tik pasižiūrėti. Taisant jaunimo savybės vakarėlius sueigėles to ypač reikėtų vengti. Priešingai, reikėtų stengties, kad kuodaugiau jaunimo būtų užinteresuota tuo, kas jam daroma, kad visi galėtų pasakyti: „mes žaidėm, mes dainavom; tai buvo linksmai; nebuvai, galėsi.“

Kaip tai gražu būtų, kad su pavarėliu suskambėtų „aguonėlė“, „biūnėlis“, „mėsėjom“ ir k. k. rytų šalelėje, svetimame mieste, tarp svetimų mums žmonių.

Vai kad sugrįžčiau savo šalelėn, laimužę ten atrasčiau, širdelę suraminčiau. Kaip tai gaudų įspūdį darytų ir kiek brangių jausmų vaizdų sukeltų liaudies dainos žodžiai.

Jaunime! imkimės darbo, nes niekas nepasakė, kada grįšime savo šalelėn. Jeigu mes pasiliksim ant slydaus kelio, ant kurio dabar daugelis stovi, ir nesukrusime, liūdna ateitis laukia mūsų tėvę.

Vardu tau, kurie nemoka plunksna vedžioti, prašau ir šaukiu: „Gaivinkite mūsų krūtinę mūsų širdį tais

miausia tu mano Lietuva! Senoj godynėj kaip tu garsi buvai“. Toms eilėms aš pats buvau pritaikinęs patrijotinę lenkų melodiją „Boże coś Polskę przez tak długie lata“.

Drauge su Lietuvos meile atsirado taip pat meilės prastų žmonių sodiečių. Aštuntojoje klasėje būdami, jau nebesigėdėdavome susieiti su sodiečiais ir viešai su jais kalbėtis. Kartais išėjęs pasivaikščioti susitinki būdavo kokių elgetų už miesto ir nesidrovi su juo kalbėtis ir dargi eiti kartu. Tuo tarpu pirmaisiais ketveriais metais mes buvome užsikrėtę ponumu ir gėdėjomės savo kilmės. Atsimenu, atvažiavus pirmą kartą, mano tėvui Marijampolėn, aš labai buvau jo pasilgęs ir dargi susigraudinau jį pamatęs, ket vis tik drovu man buvo su juo kalbėtis gatvėje kitų akivaizdoje, ir aš traukiau jį už sėrmėgos skverno, vadindamas eiti pasikalbėti kieman, nuošaliai.

Gal tokia atmaina mums įvyko pakilus mūsų išsilavinimui, bet, be abejo, daug parėjo mūsų elgimasis nuo miesto atmosferos, vy-

vaistais, kuriais gaivinosi mūsų tėvai! Vadovai, rodykite mums kelią, kuriuo turime eiti!“

A. Vaičiūnas.

V. Dūmos Delegacija aplankė Londono lietuvius.

Iš Anglijos sostinės Londono gavome tokią žinią:

Parlamento Delegacijos nariai Val. Dūmos atstovai Šingariovas, Oznabišinas, Radkevičius, Yčas ir Dūmos pirmininko padėjėjas Protopopovas ir Valst. Tarybos nariai: gr. Olsufjevas, Gurka ir Vasiljevas, būdami Londone, aplankė Londono Lietuvių koloniją. Dideliame susirinkime Yčas pranešė apie sunkų Lietuvos padėjimą. Lietuvių kolonijos atstovas Matulaitis, sveikindamas žmonių rinkinius, nurodė jų apsilankymo svarbą lietuviams ir išreiškė pageidavimą, kad įvyktų lietuvių tautos idealai ir kad lietuviai kuogreičiausiai galėtų sugrįžti laisvon Lietuvon. Valstybės Dūmos pirmininko padėjėjas Protopopovas V. Dūmos vardu pasakė pasveikinimo ir suraminimo žodį Lietuvai, kuri kenčia dėl bendro visų reikalo, ir išreiškė pageidavimą, kad įvyktų tautiniai idealai, del kurių sąjungininkai ir kariauna.

Didžioji mūsų pareiga.

Turime pasirūpinti, kad lietuviai pabėgėliai neišsklistų po Sibiro tyrus.

Skaitant Kuzmos laišką iš Sibiro¹⁾ ir jaučiu, kaip kyla skausmas mano širdyje. Lietuvius gyvendina Sibire, o lietuvių visuomenė, gerai apie tai žinodama, jais nesirūpina. Lenkai mokes surasti būdą gelbėti savo tautiečiams nuo Sibiro kolonizacijos, o mes neatkreipiame į tai net savo dėmes. Liūdnas apsišėrimas. Negana to, jog jau prieš karą visur Rusijoje buvo galima sutikti lietuviai, ne tik atskiri ūkininkai, bet ir ištisi kaimai,—štai dabar, lietuviams grėsia dar didesnis pavojus. Visos tos lietuvių kolonistų šalelės, kurias man pačiam teko matyti Vitebsko gubernijoje, nejučiomis rusėja ir žuva taip nedidelei ir silpnai mūsų tautai. Neatidėtinai reikia griebties energingų priemonių, pradėtojai kolonizacijai sustabdyti; jeigu to nepadarysime, didžiai prasikals mūsų tautai. Kas gi bus toliau, jeigu ir dabar beveik visai ne varu daromos kolonizacijos negalėtum sustabdyti? Labai didelį savo silpnumą tuo parodytumė. Jeigu teks mums, ko neduok Dieve, ne į liuosą, bet į naujo engėjo pavergtą Lietuvą grįžti, tada ne toks, o daug didesnis bus pavojus mūsų tautai. Kaip gi tada išsilaikytumė? Taigi šis lietuvių kolonizavimo Sibire pavojus be abejonės didelės svarbos ir įsai tuojau privalo būti likviduotas. Bet likviduoti šią dalyką dar neužtenka. Reikia pradėti organizuoti ir rūpintis gra-

Žiūr. „L. B.“ N 28 (67).

resniųjų mokinių ir visos inteligentijos pavyzdžio, paniekinusios savo gimtąją kalbą, o drauge su jais ir savo tėvus. Šitas mūsų atvirtimas, šita gili dvasios atmaina įvyko ypačiai Kriaučiūno dėka. Nevienas mūsų jau pradėjo jausti, kad reikia kaip nors patarnauti Lietuvai. Aš, baigęs 1886 m. gimnaziją ir besirengdamas universitetan; per a tostogas pirmą kartą parašiau ir nusiunčiau „Ausrai“ korespondenciją, išliedamas ant poperio tai, kas labiausiai slėgė tuo metu širdį mažne kiekvieno jaunikačio, trokštančio mokslo, o sutinkančio nepergalimų kliūčių.

Jei apskritai atminimai apie gimnazijos dienas nemalonūs del viešpatavusios tuomet tvarkos, tendencijos ir šalto formalizmo, tai atminimai, surišti su P. Kriaučiūnu, labai malonus ir brangūs, nes jie surišti yra su mūsų nauju gyvenimu, su mūsų dvasios aušra, su mūsų tautiniu atgijimu, o to atgijimo tėvas buvo P. Kriaučiūnas.

Moskva

27. II. 16.

J. Bagdonas.

žinti visus lietuvius, kurie gyvena kaimuose, pradedant nuo Lietuvos Gudų etnografijos sienos iki Didžiojo vandenyno. Šioks ar toks likimas laukia mūsų tėvę, Lietuvoje pasiliosos daug žemės, kuri turi pasilikti lietuvių rankose ir tekti tiems atskilusiems nuo Lietuvos tautiečiams. Tai, be abejo, nelengvas darbas, bet jis nėra neįveikiamas ir jis jau dabar reikia pradėti vykdyti. Dabar būtų galima smulkiai suregistruoti visi nuo seniau gyvenę Rusijoj lietuvių, o paskiau pagrižus Lietuvon, sudaryti ir jiems tinkamas sąlygas grįžti. Man pačiam teko būti pas lietuvių Zaskorkos parapijoje, keliolika varstų nuo Polocko, Vitebsko gubernijoje. Jie prieš 30 metų atvyko—vieni nuo Švenčionių, kiti nuo Zarasu ir gyvena gana pasiturinčiai. Jų išviso 15 ūkininkų: 7 gyvena Somliuose, 3—Kazlauke ir 5—Pašuciuose. 35 varstai į pietus nuo Polocko gyvena daugiau kaip 500 lietuvių kolonistų. Yra dar ir daugiau Vitebsko gubernijoje išblaškytų lietuvių, bet visi jie nėra dar žymiai nutautę. Bet tai tik maža lietuvių kolonistų dalelė. Daug yra lietuvių kaimų Sibire, Samaros ir kitose gubernijose, kurie dar baudžiavos laikais ten ištremti. Jeigu ir jais išmintingai sugebėtumėm pasirūpinti, daugumą jų grąžintumėm Lietuvon.

J. Valiūnas.

Velykos ir mūsų belaisviai.

Velykos ir nelaisvė—tai du priešinamumai... Iš laiškų ir asmeninių pranešimų sužinojome, jog lietuvių belaisvių padėjimas tikrai apvertktinas, kaip jau apie tai ne kartą esame rašę. Jų padėjimas yra tuo skaudesnis, kad maža kas jais rūpinasi. Ne reikia, rodos, ilgai aiškinti, kad galima būtų suprasti, kaip liūdna yra svetimoje šalyje, kada nėra su kuo pasikalbėti, ir išlieti savo širdies skausmą. Yra daug lietuvių belaisvių, kurie nieko nežino, kas dedasi kitur, su kuriais nieks nesusirašinėja ir kurių tarpe nėra inteligentingesnio žmogaus, su kuriuo galėtų pasitarti del svarbiųjų klausimų. Svetimtaučių jie yra laikomi kažkokia pastumdėle tauta, kuria nėra kam nė rūpintis. Jeigu prie to viso dor materijalinį skurdą, valgio stoką, tai suprasime, koks padėjimas yra mūsų belaisvių.

Kas mano, kad belaisvių rūpinimas gali likti paskutinėje vietoje, tas labai klysta, ir dideliai nusidės visuomenė, jeigu į belaisvių likimą neatsižvelgs atidžiau. Gi ligšiol tik vieni D. Britanijos lietuviai belaisvių šelpimu tesirūpino. Jie vieni kolkas teatjautė nelaisvės kartumą, išgirdo varguolių dejavimus ir ištiesė savo duosnią ranką. Amerika kolkas stato plačius plenus, bet nuo jų belaisviams nešilta kol kas. Lietuvių Centro Komitetas (Petrapilyje) daug nori padaryti, bet į belaisvių kažko maža teatsižiūri ar negali jiems padėti.

Gavęs iš Didžiosios Britanijos lietuvių ir šiek tiek iš Šveicarijos skatiko mūsų „Lituanijos“ Komitetas išsiuntė belaisviams Velykoms daugiau ne tris tukstančius kilogramų (per 6000 svarų) duonos, be to, šiek tiek pieno ir mėsos. Tačiau tai menkniekis tokiai belaisvių daugybei! Be to, išsiuntinėjome 79 lietuvių pa sveikinimus į 68 bel. stovyklas (liogerius), kuriuose vargsta daug tukstnčių mūsų brolių.

Tad jeigu tik tiek dovanų tegaus mūsų tautiečiai belaisviai, nebus jiems labai linksma.

„Lituanijos“ Komitetas. Čia dedame ir ano belaisviams išsiuntinėtojo pasveikinimo tekstą.

„Liet. Bal.“ Red.

Friburgas (Šv.) balandžio 7 d. 1916 m.

MIELI BROLIAI LIETUVIAI!

Štai jau artinasi šventos Velykos. Linksma Aleliuja, nešdamas laimę ir išganymą, nuskambės visuose pasaulio kraštuose.

Šitie linksmi garsai užgaus ir Jūsų širdis, Mielie Broliai, ir palinksmins Jus ilgos nelaisvės varguose

Teduodie geriausias Viešpats, kad šioji Velykų šventė palenktų žmonių širdis prie taikos, kad tautos pagaliaus padėtų ginklus ir išiestų kita kitai ranką.

Duok Dieve, kad linksmaus Aleliuja skambesys kartu su pavasario paukščių čiulbėsiu pasiektų liūdus barakus ir kupinas skausmo ligonines, kad jis nudžiovintų ašaras nuo nelaimingųjų akių ir pastiprintų juos.

„Lituanijos“ Komitetas iš širdies linki Jums, Mieli Broliai, laimingų ir linksmų Velykų, kantrybės beistiprumo visuose šito baisaus karo varguose ir, pagaliaus, laimingai sugrįžti brangion mūsų Tėvynėn Lietuvon pas savuosius.

„Lituanija“, siunčia Jums Velykų šventei nors mažumėlį dovanų.

Mes rūpinsimės ir toliaus Jums siuntinėti valgio, kiek leis lėšos, kurias mes renkame Anglijos ir Amerikos lietuvuose.

Pagaliaus, prašome pranešti mums apie siuntinių gavimą ir atsiųsti visų jūsų buveinės (liogerio) lietuvių sąrašą, pažymint kiekvieno vardą, pavardę ir gyimo vietą.

Pirmininkas

Kun. A. Steponaitis.

Sekretorius

Kun. V. Daumantas-Dzimidavičius.

Zinios.

Petrapolis.

Miestų Sąjungos Petrapičio belaisvių Skyrus gavęs iš Šprotau'o stovyklos žinią, kad Rusų belaisviams pagalbai teikti Komitetas organizavęs toje stovykloje kilnojamą biblioteką. Komitetas kreipėsi į visuomenę, prašydamas prisijungti per Skyrų skaitymo knygų ir labiausia mokslo vadovėlių. Knygos turinčios būti be jokių ženklų ir nesuterštos, išleistos lig 1913 metų.

Kaip pranešama, projektas mokėti už rekvizuotas kvitancijas dar esąs tikėtai svarstomas.

Švietimo ministerija praėjusiais metais buvo išsiuntusi Mokslo apygardų globėjams 2.600.000 rublių. Tie pinigai buvo skiriami liaudies mokyklos mokytojams po 5 rub. mėnesiui. Dabar švietimo ministerija vėl kreipusis į ministerių tarybą, kad ji tam pačiam tikslui paskirtų kitam laikotarpiui 2.900.000 rublių.

Pabėgėlių vaikų ieškojimas. Maskvos rusų fotografų Draugija pasiūlė fotografuoti tuos vaikus, kurie pametė savo tėvus. Manoma sistematingai pradėti fotografuoti visus vaikus, pasimetusius su tėvais. Šios fotografijos turėsiančios būti pabėgėlių skyriaus raštinėje, kame jas galės žiūrėti tėvai, ieškantieji savo vaikų.

Pabėgėlių skaičius Petrapielyje. Vasario 19 d. tam tikras Tatjanos komiteto skyrius surašė visus pabėgėlius, gyvenančius Petrapielyje, todėl skaitlinės duoda tikrų žinių.

Petrapičio mieste pabėgėlių vyrų 37.842, moterų 48.881. Iš viso—86.723 žmonės.

Petrapičio priemiesčiuose — 6.867 vyrai, 7.539 moterys. Iš viso—14.406 žmonės.

Iš viso mieste ir priemiesčiuose 101.129 žmonės.

Svetur.

Londonas. Balandžio 26 d. Anglijos karalius priėmė rusų leidžiamųjų rūmų atstovus. Karalius kalbėjo su kiekvienu atstovu apie karą, anglų rusų santaiką, karo lauko atsitikimus ir apie tai kas atstovams reikalinga apžiūrėti Anglijoje. Su lenkų ir lietuvių atstovais karalius kalbėjo apie tautų klausimą. Su P. N. Miliukovu ir gr. Olsufjevu — apie Anglijos nutarimą tęsti karą lig galo.

Del laiškų siuntinėjimo Lietuvon.

Del nepareinamų nuo Lietuvių Draugijos Centro Komiteto priežasčių, Biuras susirašinėti su Lietuva kuriam laikui gauna liaudies priiminėjęs laiškus siųsti Lietuvon, kol išsiaiškins, kaip eis toliau laiškų siuntinėjimas į priešininkų užimtas vietas.

Laikraščiuose bus pranešta, kada Biuras vėl pradės imti laiškus.

Lietuvių Draugijos Centro Komitetas.

Karas.

Rusų vakarų fronte. Ties Ryga jau keli mėnesiai be jokių atmainų. Abi pusės pasiūdo ir vel nutyla. Vienok paskutiniu laiku vėl pradėjo kiek judriau veikti. Vokiečiai bando rusus pulti, bet nesiseka. Į žiemius nuo Smurgainių po smarkaus artilerijos ir šautuvų šaudymo, Peralenos kaimo apylinkėje vokiečiai pradėjo artintis prie rusų vielių tvorų. Sutikti artilerijos, šovinių jie turėjo grįžti atgal.

Balandžio 26 d. naktį vokiečiai susprogdino kalniuką Novoselkų kaimo apylinkėje; pradėjo smarkiau šaudyti į jė norėjo šturmu paimti duobę. Rusai, atmušę vokiečių puolimą, užėmė duobės kraštą.

Į pietų rytus nuo Pinski vokiečių artilerija smarkiai šaudė rusų apkalus Pleščicų kaimo apylinkėje.

Ties Čartorisku pašautas priešininkų aeroplanas.

Kaukazo fronte. Bagdado linkui turkai, išvyti iš stiprumų, greitai traukėsi į vakarus, Bevydami turkus, rusai paėmė Kasri-Širino miestą.

Kasri-Širinas — 175 varstai į šiaurį rytus nuo Bagdado ir 40 varstų nuo turkų Chanekeno stiprumų. Rusams reikėjo apgalėti netik turkų kariuomenė, bet ir sunkiai pereinamas kalnuotas vietas. Toliau šis kelias jau nebebus taip sunkus, nes prasidėjo Mesopotamijos lygumos.

Cia tai ir traukia kariuomenę vokiečiai ir austrai padėti turkams. Mieste paimta keli šimtai tukstančių patronų, daug artilerijos šovinių, rankinių bombų, sausinių ir cukraus; be to, — trys armotos.

Diarbekiro linkui rusai užėmė kalno viršūnę į pietus nuo Mušo apylinkės.

Turkai atmušti Mamachatumo apylinkėje.

Vakarų fronte. Šampanėje prancūzų artilerija šaudė vokiečių tranšėjas į šiaurę nuo Bil-Siur Turbo. Naktį balandžio 26 d. priešininkas tris kartus puolė „304“ augštumą. Nežiūrint atkaklaus ir didelių pajėgų puolimo, priešininkas buvo atmuštas ir turėjo daug žalos.

Ant dešiniojo Maaso upės kranto buvo artilerijos šaudymų.

Verdeno apylinkėje artilerijos šaudymai kiek nusilpnėjo į vakarus nuo Maaso; Vevrėje, kaip paprastai artilerijos šaudymai. Avokuro girioje ir į pietus nuo Duomono forto maži susirėmimai.

Alzase, priešininko žvalgų būrys, bandęs paimti vieną prancūzų stovyklą, nustumtas atgal.

Paskutinės karo žinios. Po smarkaus artilerijos šaudymo Jakobštato apylinkėje vokiečiai du kartu puolė rusų apkalus į šiaurę nuo Zelburgo stoties, bet pasisekimo neturėjo.

Į pietų vakarus nuo Medmos ežero priešininkai puolė rusus, bet buvo atmušti.

Redaktorius-Leidėjas Martynas Yčas.

Ona Jasilionienė

iš Mežotnės dvaro (Kurlandijos), ieškau vyro kareivio, giminių ir pažįstamų. Atsilepkite! Adresas: Moskva, Трифоновская ул., № 13, kv. 21.

241—705—1

G.G. „Lietuvių Balso“ Skaitytojams.

Kieno prenumerata baigiasi gegužės 1 d., prašome pasiskubinti užsisakyti laikraštį ir toliau, kad nereiktų sustabdyti siuntinėjimą.

726—3

IGNACAS STONKUS ieško Leono ir Onos Stonkų iš m. Užvenčio, Šiaulių apskr., bei Augustino, Alponso, Jozepo ir Onos Mineikų iš Laukuvos parap., Telsių apskr. Mano adresas: Petrograd, Voznesenski prosp., n. 37, b. 67.

410—5.

Petronėlė SAKALAUSKAITĖ ieškau giminių iš Kauno gub. Abelių parap., Laužadžių sod. Atsilepkite: Петроград, Визенбергская ул. № 9, кв. 5.

218—686—1

JUOZAS UOGINTAS iš Irdagių kaimo, prašau giminių ir pažįstamų atsilepti. Почтовая ст. Вятка, Могил. губ., III. Лифшицу для ОГНИТА.

219—987—4

Elzbieta Juozėnienė Kauno gub., Ukmergės apskr., Virbališkių valsč., iš Bajorų sod., ieškau tėvų Adomo ir Anastazijos Jasinių. Adresas: Петроград, Гаванская № 44-6.

220—688—3

Kazimiera Prancūnaitė iš Kauno gub., Ukmergės aps., Panemunėlio vals., Svilių kaimo, ieškau tėvų: Antano ir Emilijos Prancūnų, brolio Pranciškaus, giminių ir pažįstamų. Adresas: Петроград, Гаванская № 44-6.

221—689—3

Kareivis MOTIEJUS MOTUZA iš Makrickų, Marijampolės aps., ieškau tėvų ir žmonos su vaikais. Adresas: Петроград, Лиговская 285, Лазаретъ Жукова.

222—690—1

Veronika Veliulitė Kauno gub., Šiaulių apskr., Pucinėlių par., iš Devindonių kaimo, ieškau motinos Onos ir sesers Uršulės ir pažįstamų. Adresas: Петроград, 4-я рота № 8, кв. 2.

228—u91—2

Branislava Staskūnaitė iš Pandėlio parap., Zarasų apskr., Vilkeilių kaimo, ieškau brolio Juozo su vaikais ir pažįstamų. Adresas: Петроград, М. Дворянская ул., № 1.

227—692—1

KAZIMIERAS ANTANYNAS ieškau savo tėvų ir giminių iš Makrickų kaimo, Balbieriškio valsč., Suvalkų gub. Adresas: Действующая Армия 3 польский срыбковый батальон 1 рота, 3 взводъ.

232—693—1

STASYS KAMINSKAS Kauno gub., Raseinių apskr., Sidlavos vals., iš Jekeliškio kaimo, ieškau giminių ir pažįstamų. Adresas: Ст. Тосно, Ник. жел. дор. Лисинское Лесничество, домъ бжеждевъ.

234—694—1

Povilas Pimpė iš Ukmergės apskr., Utenos par., iš Ampulos vienosėdžio, ieškau giminių ir pažįstamų. Adresas: Петроград, Мастерская ул. № 9, кв. 23.

229—695—2

PETRAS BIKULČIUS Kauno gub., Zarasų aps., Salako par., iš Plovėjų sod. ieškau giminių ir pažįstamų. Adresas: Петроград, Мастерская ул. № 9, кв. 23.

230—696—1

JONAS USELIS Raseinių apskr., Andrijaivos par., iš Mekų sod., ieškau brolių, seserų ir pažįstamų. Adresas: Петроград, Обводный каналъ, № 175, 11 убижище.

231—697—2

STASYS NAŠLĖNAS, Kauno gub., Ukmergės apskr., iš Bamblų sod. ieškau giminių ir pažįstamų. Ст. Тосно, Ник. жел. дор., Лисинское Лесничество, убижище № 6.

233. 698—1

KATRINA VORONECKA Pažerių parapijos, Suvalkų gub. ieškau brolio Juozo Voreneckio. Петроград, 6 Рождественская № 12/18, кв. 9.

709—1

Darbininkės

darbininkai ir mokinės, vaikai ir mergaitės priimama nuolatinėn **geron tarnybon.**

Kreipties užsirašinėti anksti ligi 10 val.

V. LISSNERIO dažymo fabrikon, Liffendijos g-vė 6.

Tramvajus № 19 iki Jekateringofa sodo.

724—2

Kas nori gauti darbo

tegu kreipiasi Petrapičio Komiteto

darbo biuram

11 rota, n. 15/50, b. 28. Tel. 210-74.

MATIEJUS VILTRAKIS Suvalkų gub., Vilkaviškio aps., Užbalių kaimo, ieškau brolių: Juozo, Petro, Stasio ir Jaronimo Viltrakių, sesers Marijonos ir dukters Kostancijos. Visi gyvena Amerikos Vašingtono mieste. Петроград, Самсоновский пр. № 97.

242—706—1

JONAS SNAPPAUSKAS Naumieščio aps., Sintautų parap. ieškau Švogerio Antano Stulgaičio ir Jurgio Paukščio. Петроград, Б. Охта Георгиевская ул. № 13 кв. 1.

243—707—1

KAZYS GRIGONIS Vilnaus gub., Žižmarių valsč. iš Stainios dvaro ieškau pažįstamų. Петроград, Смоленская № 11 кв. 4.

244—708—1

JUOZAS KARIETA Pagirų parap., Ukmergės aps., ieškau savo tėvelių, giminių ir pažįstamų. Петроград, Курляндская ул. № 11, кв. 40.

710—2

KAZYS RAILA Pagirų parap., Ukmergės aps., ieškau tėvelių, giminių ir pažįstamų. Петроград, Курляндская № 12/7, кв. 51.

711—2

IGNAS KRUSINSKIS iš Simno m., Suvalkų gub., ieško giminių ir pažįstamų. Петроград, дер. Воронкино. д. № 20, кв. 9.

712—1

KAZYS MAŽEIKAS, Šiaulių aps., Gruzdžių valsč., Riekuvos vien., ieškau Pilypo Sruogio iš Lupaičių sod. ir Ružinsko Igno iš Jonišio m., taip pat giminių ir pažįstamų. Петроград, Предельная ул., № 20, кв. 20.

713—1

Tapilė Barisytė iš Ignalinos sod., Zarasų aps., Kauno gub., ieškau giminių ir pažįstamų. Петроград, Петр. Стор., Петр. Хаб., № 30, кв. 1.

714—1

ANTANINA TRANIZER ieškau sesers Magdalenos Tranizer iš Kuntininkų sod. Palangos valsč., Kuršo gub., ir Katrės Astrauskienės iš Palangos m. Петроград, Петр. Набережная № 30, кв. 1.

202—715—1

KAREIVIAI: Mat. Butkis, Pačiaunės vienk., Južintų val.; Kazimieras Paršiukas, Stasiškių val. Ušpalių par.; Antanas Kačinskis, Maželiškių sod., Vyžuonių par.; Kazimieras Sirutis, Toleikių sod. Sudeikių par.; Juozas Indrašius Ilčiukų sod., Ušpalių par.; Juozas Dapkus Utenos miest., Stasys Čepėnas, Velbiškių sod. Utenos val.; Juozas Vaičiūnas Bajoriškių sod., Utenos val.; Napol. Šukys, Jurkupių sod., Aluntos val.; Adomas Šnuika Pakalių sod., Kusklių valsč.; Stasys Grybas, Varguolių sod., Balninkų val.; Benedik. Mileišis, Čaupelkės sod., Kelmės val., Raseinių aps. —ieškome giminių ir pažįstamų. Prašom atsilepti adresu: Действующая Армия, 123 полкъ конт., 11 воздухоплавательная рота.

716—4

